

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2024 r.

sprawy **U. G.**

wobec której umorzono postępowanie karne o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k.

wobec znikomej szkodliwości społecznej czynu

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 października 2023 r., sygn. akt

IV Ka 501/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa –

Nowej Huty w Krakowie z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 713/22/N

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić oskarżyciela prywatnego – A. G. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu oskarżyciela prywatnego – A. G. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Skarżący postawił w niej cztery zarzuty, a mianowicie naruszenia prawa procesowego (tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. – pkt 1 oraz art. 457§3

k.p.k. w zw. z art. 115§2 k.k. – pkt 2), prawa materialnego (art. 1§2 k.k. – pkt 3) oraz naruszenie standardu bezstronności sędziego w obu instancjach (zarzut z pkt 4).

Zarzut z pkt 1 kasacji został sformułowany w sposób nieprawidłowy pod względem formalnym. Przepisami proceduralnymi, którym miał uchybić Sąd Odwoławczy miałyby bowiem być art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że Sąd Odwoławczy nie mógł naruszyć żadnego ze wskazanych przepisów, bowiem jego orzeczenie ograniczyło się do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji, a tym samym ani nie dokonywał samodzielnej oceny materiału dowodowego ani też to nie dowody ujawnione przed tym Sądem stanowiły podstawę jego rozstrzygnięcia.

Jednocześnie niezrozumiałe jest w tej przestrzeni stawianie zarzutu uchybienia art. 458 k.p.k., który stanowi o odpowiednim stosowaniu w postępowaniu odwoławczym przepisów dotyczących postępowania przed sądem pierwszej instancji. Jak wynika z dalszej treści omawianego zarzutu, intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi II instancji przeprowadzenie nieprawidłowej kontroli odwoławczej, a zatem w zarzucie przywołany zostać powinien art. 433§2 k.p.k., czego wszak nie uczyniono.

Niezależnie od powyższego zauważenia wymaga, że skarżący nie poparł zarzutu żadną argumentacją, która w istocie wykazywałaby uchybienia Sądu w tej przestrzeni. Motywy pisemne uzasadnienia Sądu II instancji dają wyczerpujące i jednoznaczne odpowiedzi na wątpliwości wyłożone w zwyczajnym środku odwoławczym. Nic nie wskazuje też na to, by którykolwiek z dowodów ujawnionych w niniejszym postępowaniu został pominięty, bądź oceniony w sposób dowolny. Sąd podał logiczne motywy swojego rozstrzygnięcia i osadził je w realiach niniejszej sprawy. Załączone do akt sprawy nagranie również zostało uwzględnione oraz ocenione w kontekście innych dowodów i w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. Odmienne zapatrywania skarżącego na tę kwestię nie mogą prowadzić do automatycznego i bezkrytycznego uznania, że ocena materiału dowodowego została dokonana w sposób niewłaściwy.

Drugi zarzut kasacji również nie mógł okazać się skuteczny. Otóż stosownie do treści art. 537a k.p.k., wyrok sądu odwoławczego nie może zostać uchylony z tego tylko powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457§3 k.p.k. Co więcej, do problematyki związanej z oceną stopnia szkodliwości społecznej czynu zarzucanego U. G. Sąd Odwoławczy odniósł się na str. 19 – 20 uzasadnienia orzeczenia, co zaś najważniejsze, zauważył on, że argumenty skarżącego nie odnoszą się do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, lecz jego własnych i nie uwzględniają wszystkich

kwantyfikatorów z art. 115§2 k.k., lecz jedynie niektórych z nich. Ponownie, w wywiedzionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia pełnomocnik oskarżyciela prywatnego nie podjął się konstruktywnej krytyki działania Sądu II instancji, a jedynie ograniczył do wskazania, że analiza przesłanek z przywołanego wyżej artykułu była wybiórcza.

W trzecim punkcie kasacji podniesiono zarzut uchybienia prawu materialnemu w postaci art. 1§2 k.k. Jak już jednak wskazano, naruszenie takie nie było możliwe, bowiem Sąd Odwoławczy samodzielnie nie stosował prawa materialnego, a jedynie zaakceptował stanowisko Sądu I instancji w tej przestrzeni. Ponad powyższe przypomnieć wypada, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa, a tym samym zawsze bazą dla niego są niekwestionowane ustalenia faktyczne, które w niniejszej sprawie są przez skarżącego konsekwentnie podważane.

Odnosnie zaś ostatniego zarzutu kasacji, skarżący nie wskazał, jaki przepis proceduralny miałby zostać w tej przestrzeni naruszony. Ponadto twierdzenie o naruszeniu standardu bezstronności sędziego nie znajduje żadnego obiektywnego potwierdzenia. W opinii pełnomocnika oskarżyciela prywatnego miało się to przejawiać użyciem w pisemnych motywach wyroku określonych słów, przede wszystkim związanych z oceną depozycji oskarżyciela prywatnego jako nieprawdziwych czy fałszywych, podczas gdy A. G. nie postawiono zarzutu popełnienia przestępstwa składania fałszywych zeznań.

Skarżący traci jednak z pola widzenia kontekst wypowiedzi Sądu Odwoławczego i nie zauważa, że podstawy takiej oceny jego depozycji zostały przez Sąd omówione. Do oceny takiej Sąd był uprawniony niezależnie od tego, czy wobec świadka wszczęto postępowanie karne, zaś źródłem tego uprawnienia jest art. 7 k.p.k.

Twierdzenia zawarte w kasacji nie mają tym samym podstaw. Sąd Odwoławczy nie tylko odniósł się do poruszanej w niej problematyki, ale też uczynił to w należyty sposób.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej takiego o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Oskarżyciela prywatnego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[ms]